

บทที่ 5

การอภิปรายผลการวิจัย

บทนี้จะกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมติฐานของการวิจัย กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ส่วนรายละเอียดจะกล่าวตามลำดับดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง เจตคติต่อวิชาภาษาไทย ความสนใจในสื่อมวลชน และความคาดหวัง ในการศึกษาต่อกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดกระบี่

2. วัตถุประสงค์เฉพาะ

2.1 เพื่อหาระดับความสัมพันธ์ระหว่าง เจตคติต่อวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2.2 เพื่อหาระดับความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในสื่อมวลชนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2.3 เพื่อหาระดับความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังในการศึกษาต่อกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

สมมติฐาน

1. เจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน

2. ความสนใจในสื่อมวลชนของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน
3. ความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 จำนวน 378 คน ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกระบี่ ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยเป็นแบบวัดเจตคติ แบบสอบถาม และแบบทดสอบ ดังนี้

1. แบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาไทย เป็นแบบมาตรารวมการประมาณค่า (Summated Rating Scale) ของลิเคิร์ท มีจำนวน 35 ข้อ

2. แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ โดยถามเกี่ยวกับความมุ่งหวังของนักเรียนในการเรียนต่อในชั้นที่สูงขึ้น จำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความสนใจในสื่อมวลชนของนักเรียน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งเป็น 4 ระดับ โดยถามเกี่ยวกับความ

สนใจของนักเรียนในการดูโทรทัศน์ การฟังวิทยุ การอ่านหนังสือพิมพ์รายวัน และการอ่านวารสารและนิตยสาร

3. แบบทดสอบ แบ่งออกเป็น 3 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 ความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์ทางภาษา จำนวน 15 ข้อ เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

ฉบับที่ 2 ความสามารถในการฟัง จำนวน 10 ข้อ เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้มาจากแบบทดสอบกลุ่มทักษะภาษาไทยภาคความรู้ ของเขตการศึกษา 4 ปีการศึกษา 2537

ฉบับที่ 3 ความสามารถในการอ่านในใจ จำนวน 15 ข้อ เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้มาจากแบบทดสอบกลุ่มทักษะภาษาไทยของเขตการศึกษา 4 ปีการศึกษา 2537

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาเขตปัตตานีถึงผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดกระบี่ แล้วขอหนังสือนำส่งจากสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกระบี่ถึงหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ขอหนังสือนำส่งจากหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอส่งถึงผู้บริหารโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม แบบวัดเจตคติ และแบบทดสอบ และส่งแบบสอบถาม แบบวัดเจตคติ และแบบทดสอบที่เสร็จแล้วมายังสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอภายใน 15 วันหลังจากส่งไป สำหรับโรงเรียนที่ยังไม่ส่งแบบสอบถาม แบบวัดเจตคติ และแบบทดสอบคืนตามกำหนด ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอในการทวงถามแบบ

สอบถาม แบบวัดเจตคติ และแบบทดสอบคืนภายใน 10 วัน

3. ผู้วิจัยประสานงานกับเจ้าหน้าที่บริหารทั่วไปของสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ เพื่อส่งแบบสอบถาม แบบวัดเจตคติ และแบบทดสอบถึงนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 381 ฉบับ โดยผู้วิจัยได้จัดเตรียมกระดาษคำตอบแบบทดสอบ แบบวัดเจตคติ และแบบสอบถามเย็บติดเป็นชุดเดียวกัน สำหรับแจกให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างพร้อมกันนี้ผู้วิจัยได้ส่งคู่มือการใช้เครื่องมือในการวิจัยและม้วนเทปสำหรับแบบทดสอบฉบับที่ 2 ความสามารถในการฟังถึงครูผู้สอนวิชาภาษาไทยโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนละ 1 ชุด เพื่อขอความร่วมมือในการให้นักเรียนทำแบบทดสอบ แบบวัดเจตคติ และแบบสอบถาม

4. ผู้วิจัยไปรับแบบสอบถาม แบบวัดเจตคติ และแบบทดสอบจากสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ ด้วยตนเอง โดยได้รับแบบสอบถาม แบบวัดเจตคติ และแบบทดสอบทั้งหมด 381 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบความถูกต้อง และเลือกฉบับที่สมบูรณ์นำไปวิเคราะห์ข้อมูล ได้แบบสอบถาม แบบวัดเจตคติ และแบบทดสอบ จำนวน 375 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 98.43

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาทำการวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Science) ณ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน พบว่า เจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .2359 ซึ่งถือว่ามีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับต่ำ
2. ผลการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในสื่อมวลชนของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน พบว่า ความสนใจในสื่อมวลชนของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .4613 ซึ่งถือว่ามีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับปานกลาง
3. ผลการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน พบว่า ความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .7041 ซึ่งถือว่ามีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับสูง

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยนำมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ และสมมติฐานการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า เจตคติต่อวิชาภาษาไทยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .2359 ซึ่งถือว่ามีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับต่ำ ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับสมมติฐานในข้อที่ 1 แสดงว่า เจตคติต่อวิชาภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน โดยนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูง ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนนั้นเป็นไปได้สองกรณี คือ กรณีแรกนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยเห็นประโยชน์และความสำคัญของวิชาภาษาไทย และเกิดความนิยมชมชอบในวิชาภาษาไทยจึงทำให้นักเรียนเกิดความมุ่งมั่นที่จะเรียน มีความกระตือรือร้น และตั้งใจเรียน จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แต่ในทางตรงกันข้ามหากนักเรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาไทย เห็นว่าเป็นเรื่องยาก เป็นเรื่องที่น่าเบื่อ ก็จะทำให้นักเรียนไม่สนใจเรียน เรียนไม่ทันเพื่อน เบื่อที่จะเรียน ซึ่งจะมีผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่ำ ดังที่สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2526 : 51) กล่าวว่า ผู้เรียนจะเรียนวิชานั้นได้ดี หากมีเจตคติที่ดีต่อวิชานั้น และกมลรัตน์ หล้าสูงรังษ (2524 : 240) กล่าวว่า เจตคติเป็นดัชนีที่จะชี้แนวทางในการแสดงพฤติกรรม กล่าวคือ ถ้ามีเจตคติที่ดีก็มีแนวโน้มที่จะเข้าหาหรือแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ตรงกันข้ามถ้ามีเจตคติที่ไม่ดีก็มีแนวโน้มที่จะไม่เข้าหา โดยการถอยหนีหรือต่อต้านการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ

ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนกรณีที่สองเกิดจากนักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาไทย และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงทำให้นักเรียนเห็นว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่ไม่ยาก อยากรจะเรียน และเกิดความนิยมชมชอบที่จะเรียน ทำให้มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย ดังที่ลุนีย์ ธีรดากร (2522 : 152) กล่าวว่า ในการสอนครูควรให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน โดยการจัดแบบฝึกหัดและวิธีสอนที่เหมาะสมกับความสามารถของเด็ก เพราะถ้าเด็กประสบความสำเร็จในการเรียนแล้วก็จะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งที่เรียน

ครูจึงควรปลูกฝัง เจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียนให้แก่เด็กในการเรียนการสอนทุกครั้ง เพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมที่เหมาะสมต่อวิชาที่เรียน ประสบความสำเร็จในการเรียน และช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กให้สูงขึ้นด้วย ดังที่สถิต วงศ์สุวรรณ (2529:511) กล่าวว่า เจตคติเป็นปัจจัยอย่างหนึ่งที่สำคัญในอันที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ และสถิต วงศ์สุวรรณ (2529 : 525) ยังกล่าวอีกว่า ความสำเร็จเป็นปัจจัยช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กให้สูงขึ้น

ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของสุจินดา จันทวรรณ (2529 : 160) ได้ศึกษาปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยและคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสตูล พบว่า นักเรียนที่มีเจตคติในการเรียนสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและคณิตศาสตร์สูงด้วย และนักเรียนที่มีเจตคติในการเรียนต่ำก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและคณิตศาสตร์ต่ำด้วย และรักษศิริ สิทธิโชค (2531 : 96) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา พบว่า เจตคติต่อวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .2359 แสดงว่าเจตคติต่อวิชาภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุจินดา จันทวรรณ (2529 : 111) ที่พบว่า เจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .2467 และงานวิจัยของรักษศิริ สิทธิโชค (2532 : 93) ที่พบว่าเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .1373 การที่เจตคติต่อวิชาภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำอาจเป็นเพราะมีตัวแปรอื่น ๆ มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยด้วย ดังที่อนาสตาซิ (Anastasi,

1956 : 187 อ้างถึงในอุบลวรรณ บัวอ่อน, 2537 : 3) กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาและองค์ประกอบที่ไม่ใช่ทางด้านสติปัญญา และจากการศึกษาของบลูม (Bloom, 1976 : 167-175) สรุปได้ว่าองค์ประกอบที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพฤติกรรมด้านความรู้และความคิดของผู้เรียน ได้แก่ ความถนัดและความรู้พื้นฐานเดิมของผู้เรียนมีส่วนในการเปลี่ยนแปลงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ 50 เปอร์เซ็นต์ พฤติกรรมด้านจิตนิสัย ได้แก่ ความสนใจ เจตคติต่อวิชาที่เรียน สถาบันและระบบการเรียน การยอมรับความสามารถของตนเองสามารถเปลี่ยนแปลงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ 25 เปอร์เซ็นต์ และพฤติกรรมทางด้านคุณภาพการสอนสามารถเปลี่ยนแปลงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ 25 เปอร์เซ็นต์เช่นกัน และเมื่อรวมพฤติกรรมทั้ง 3 ด้านเข้าด้วยกัน สามารถเปลี่ยนแปลงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ 90 เปอร์เซ็นต์ ดังนั้นเจตคติจึงเป็นแปรหนึ่งที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร่วมกับตัวแปรอื่น ๆ ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. ผลการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในสื่อมวลชนของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ความสนใจในสื่อมวลชนของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .4613 ซึ่งถือว่ามีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับปานกลาง ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 แสดงว่า ความสนใจในสื่อมวลชนของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย โดยนักเรียนที่มีความสนใจในสื่อมวลชนสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในสื่อมวลชนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนเป็นไปได้สองกรณี คือ กรณีแรกนักเรียนที่มีความสนใจในสื่อมวลชนสูงจะได้รับทักษะ ความรู้ ข่าวสาร ประสบการณ์และความเคลื่อนไหวใหม่ ๆ อยู่เสมอจากสื่อมวลชนที่ตนสนใจ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นด้วย โดยความสนใจในสื่อมวลชนของนักเรียนทำให้นักเรียนได้รับความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนวิชาภาษาไทยจากสื่อมวลชนที่ตนสนใจ ซึ่งจะช่วยเพิ่มพูนทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ดังงานวิจัยของปาริชาติ พุดน้อย (2524 : บทคัดย่อ)

ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาไทยเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีผลต่อการ
ใช้ภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร พบว่า ครูภาษาไทย
มีความเห็นว่า สื่อมวลชนช่วยส่งเสริมการใช้ภาษาไทยของนักเรียนด้านการฟัง การอ่าน
การพูด และการเขียนอยู่ในระดับปานกลาง และสื่อมวลชนมีส่วนช่วยส่งเสริมการใช้ภาษา
ไทยของนักเรียนด้านการฟังเกี่ยวกับการให้ความรู้ ความคิดเห็นใหม่ ๆ จากการฟัง
ข่าวสาร บทความ ความรู้ต่าง ๆ อยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ครูภาษาไทยยังมีความเห็นว่า
สื่อมวลชนช่วยส่งเสริมการใช้ภาษาด้านการฟัง การพูด และการอ่านของนักเรียนเกี่ยวกับ
การได้เห็นตัวอย่าง การใช้ภาษาทั้งที่ดี และไม่ดี รวมทั้ง ได้ศิลปะการอ่านชนิดต่าง ๆ
อยู่ในระดับมาก

ความสนใจในสื่อมวลชนของนักเรียนยังเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ของนักเรียน
ทำให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางทันต่อเหตุการณ์ยิ่งขึ้น ดังที่ปริญญ์ ปรากฏานพร
(มปป : 39) กล่าวว่า การนำสื่อมวลชนเข้ามาใช้ในการเรียนการสอนมีประโยชน์มาก
เพราะเป็นปัจจัยหนึ่งซึ่งช่วยเพิ่มประสบการณ์ให้แก่เด็ก และเสนีย์ แดงวัง (2525 :
130 อ้างถึงในพงศา ศิลบุตร, 2536 : 9) กล่าวว่า หน้าที่ของสื่อมวลชนประการหนึ่ง
คือ หน้าที่ในการให้การศึกษา คือการให้บริการในหน้าที่เป็นครู แนะนำสิ่งอันเป็นประโยชน์
แก่สมาชิกมวลชนของสังคม ทั้งในด้านวิชาการ ความรู้รอบตัวเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ
และประสบการณ์ใหม่ ๆ เสมือนเป็นหน้าต่างที่เปิดให้เห็นและเรียนรู้สิ่งภายนอกรอบ ๆ
ตัวเราในโลกปัจจุบัน ดังนั้นนักเรียนที่มีความสนใจในสื่อมวลชนสูงจึงมีผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนสูงด้วย

กรณีที่สองนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาไทย หรือมีผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เห็นความสำคัญ และประโยชน์ของสื่อมวลชนจากการนำสื่อมวลชน
ไปใช้ในการเรียนการสอนทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในสื่อมวลชนสูงด้วยดังงานวิจัย
ของประนอม เมืองคุ้ม (2532 : บทคัดย่อ) พบว่า ครูภาษาไทยและนักเรียนมีความเห็น
สอดคล้องกันว่า มีการนำสื่อมวลชนไปใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยได้มากทุก
ประเภท และการนำสื่อมวลชนไปใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยได้ประโยชน์มาก

ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของวลัยภรณ์ อาทิตย์เที่ยง (2529
อ้างถึงในละอองดาว รัตสาร, 2533 : 8) ได้ศึกษาพบว่านักเรียนที่รอบค้วรามีการ

ใช้สื่อมวลชนมาก มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนน้อย และงานวิจัยของววรรณวิมล ปรีชาสุชาติ (2533 : 77) ที่พบว่า นักเรียนที่รับสื่อมวลชนอยู่ในระดับที่แตกต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่รับสื่อมวลชนในระดับกลางและสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่รับสื่อมวลชนในระดับต่ำ

3. ผลการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .7041 ซึ่งถือว่ามีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับปานกลาง ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 แสดงว่า ความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน โดยนักเรียนที่มีความคาดหวังในการศึกษาต่อสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย ความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังในการศึกษาต่อกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนนั้น เป็นไปได้สองกรณีคือ กรณีแรกนักเรียนที่มีความมุ่งหวังในการศึกษาต่อในชั้นที่สูงขึ้นมีความพยายามขยันเรียน กระตือรือร้นในการเรียนและเรียนอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อจะทำให้ประสบความสำเร็จตามที่ตนมุ่งหวังผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงดีขึ้นด้วย แต่ในทางตรงกันข้ามนักเรียนที่ไม่มีความมุ่งหวังในการศึกษาต่อในชั้นที่สูงขึ้นก็จะเรียนไปอย่างไม่มีจุดมุ่งหมาย ไม่กระตือรือร้น และเฉื่อยชาในการเรียน ซึ่งจะทำให้ความสนใจในการเรียนด้อยลง ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำไปด้วย ดังที่แอตกินสัน (Atkin อ้างถึงในสงวน สุทธิเลิศอรุณ และคณะ, 2522 : 134-135) กล่าวว่า ถ้าเรามีความหวังมาก ก็ยังมีความตั้งใจที่จะทำงานนั้นมาก ถ้ามีความหวังน้อยหรือมองไม่เห็นความหวังเลย กำลังใจในการปฏิบัติงานก็น้อยลง การทำงานใด ๆ ก็จะไม่สำเร็จ และสติกีย์ วงศ์สวรรค์ (2529 : 515) กล่าวว่า เด็กแต่ละคนย่อมมีความคาดหวังในชีวิตไว้ด้วยกันทุกคน แต่อยู่ในระดับสูงต่ำต่าง ๆ กัน มีเด็กเป็นจำนวนมากตั้งความหวังไว้ว่า จะศึกษาในระดับสูงขึ้นไป ถ้าครูช่วย

กระตุ้นให้กำลังใจ ส่งเสริมให้เขามีความทะเยอทะยานที่จะศึกษาให้สูง ๆ ขึ้นไป เด็กก็จะไปสู่ความสำเร็จตามความคาดหวังของตนเอง

กรณีที่สองนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาไทย เห็นความสำคัญของการศึกษาต่อจากการเรียน ทำให้นักเรียนมีความคาดหวังที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น จนสุดความสามารถของเขา ดังที่สถิติ วงศ์สุวรรณ (2529 : 51) กล่าวว่า ความคาดหวังของนักเรียนจะมีมากขึ้น ถ้าเขาประสบความสำเร็จมาก่อน

ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของสุจินดา จันทวรรณ (2529 : 168) ที่พบว่า ความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่มีความต้องการจะศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ งานวิจัยของสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (2528 : 179) พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สำคัญที่สุดคือ ความคาดหวังในการศึกษาต่อ งานวิจัยของเลเฮร์ (Lehere, 1969 : 3876A) พบว่า ความคาดหวังในการศึกษาต่อเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งในองค์ประกอบ 4 ประการที่มีอำนาจพยากรณ์ความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนชั้นปีที่ 8 ได้ และงานวิจัยของอุบลวรรณ บัวอ่อน (2337 : 111) พบว่า ความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่มีความต้องการในการศึกษาต่อในระดับชั้นที่สูงขึ้นจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ไม่มีความต้องการในการศึกษาต่อ

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัย เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ความสนใจในสื่อมวลชน และความคาดหวังในการศึกษาต่อกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดกระบี่ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการนำไปประยุกต์ใช้

1.1 ผลการวิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน พบว่า เจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน ดังนั้นในการเรียนการสอนทุกครั้งครูควรที่จะเสริมสร้างให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน มีการปลูกฝังให้นักเรียนเห็นความสำคัญและประโยชน์ที่จะได้รับจากการเรียนวิชานั้น ๆ โดยครูพยายามให้คำแนะนำ ชี้แจงให้เด็กเข้าใจเรื่องต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล มีการเสริมแรงและสร้างกำลังใจแก่เด็ก ให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการเรียนและให้ได้รับความสำเร็จในการเรียนแต่ละครั้ง นอกจากนี้ครูควรเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่เด็กด้วย

1.2 ผลการวิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในสื่อมวลชนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน พบว่า ความสนใจในสื่อมวลชนของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน ดังนั้นครูควรมีการสนับสนุนให้นักเรียนติดตามสื่อมวลชนหลาย ๆ ประเภท โดยการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชนที่ตนสนใจ อาจมอบหมายงานให้นักเรียนไปศึกษาค้นคว้าจากสื่อมวลชนที่ตนสนใจ แล้วนำมาเล่าประสบการณ์ ความรู้หรือข้อคิดที่ตนได้จากสื่อมวลชนชนิดนั้น ๆ ในแต่ละครั้งที่ได้ไปศึกษาหรือติดตาม แล้วอาจนำมาจัดเป็นป้ายนิเทศ หรือทำเป็นรายงานความรู้ที่ได้จากสื่อมวลชนที่ตนสนใจ

1.3 ผลการวิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังในการศึกษาต่อกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน พบว่า ความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวก ดังนั้น ครูควรปลูกฝังให้นักเรียนเห็นความสำคัญและประโยชน์ที่จะได้รับจากการศึกษาต่อในชั้นที่สูงขึ้น ทั้งนี้ควรดำเนินการอย่างสม่ำเสมอ อาจเชิญศิษย์เก่าที่ประสบความสำเร็จในการศึกษาต่อมาพบปะกับนักเรียนอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง เพื่อชี้แนะแนวทางให้นักเรียนต้องการที่ศึกษาต่อ นอกจากนี้การจัดโครงการแนะแนวเพื่อศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษา นั้นควรให้ผู้ปกครองเข้าร่วมรับฟังพร้อมกับนักเรียนด้วย เพราะผู้ปกครองเป็นบุคคลหนึ่งที

จะมีผลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อของนักเรียน ครูเป็นบุคคลอีกคนหนึ่งที่มีผลต่อการตั้งความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียน ดังนั้น ครูควรที่จะให้นักเรียนมีการตั้งคาดหวังในการเรียนทุกครั้ง และควรรหาโอกาสให้นักเรียนประสบความสำเร็จตามที่นักเรียนหวัง เพื่อให้นักเรียนมีความคาดหวังเพิ่มขึ้นในโอกาสต่อไป นอกจากนี้ครูควรให้กำลังใจ ให้คำแนะนำ และให้คำปรึกษากับนักเรียนได้เมื่อนักเรียนมีปัญหาในการเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรจะได้มีการวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้กับกลุ่มประชากรอื่น ๆ เช่น กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กลุ่มการงานพื้นฐานอาชีพ เป็นต้น

2.2 เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้ไม่สามารถอธิบายได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยหรือตัวแปรที่ผู้วิจัยคัดเลือกมานี้ว่า ตัวแปรใดเป็นเหตุเป็นผลกัน ดังนั้นจึงควรมีการวิจัยเชิงทดลองเพื่อหาสาเหตุ และผลของตัวแปรที่ผู้วิจัยศึกษานี้ต่อ